

CIL VAN INGEN SCHENAU: Crisis op de penning

Als u geen bankdirecteur bent of directeur van een grote onderneming, dan zal het u niet ontgaan zijn dat we nog steeds te kampen hebben met de gevolgen van een grote financiële crisis. Voor penningliefhebbers kwam dat nog eens boven op de crisis in de penningkunst, dus deze groep is dubbel geraakt. Met die bankdirecteuren is het een vreemde zaak. De meesten onder ons krijgen hun salaris op voorwaarde dat ze hun werk goed doen. Dat geldt in bankkringen en aan de top van grote bedrijven echter niet. Daar krijgen de leiders een zeer hoog salaris waarvoor ze eigenlijk de kantjes er van af mogen lopen. Als zij hun werk echter ook goed doen (en dat is kennelijk geen ontbindende arbeidsvoorwaarde) dan krijgen ze een bovenmatige bonus. Dat hun goede werk achteraf catastrofaal bleek uit te pakken heeft voor hen geen enkel negatief effect gehad. Voor ons wel: op alle fronten moet bezuinigd worden, terwijl volgens de berichten de bonussen al weer hoger zijn dan tevoren. Te vrezen valt dan ook voor een nieuwe crisis. Dit soort aspecten van het zelfverrijkingscircus stemt een mens niet blij en het wachten was op een penning die aan deze financiële waanwereld gewijd zou zijn. Cil van Ingen Schenau heeft die handschoenen opgepakt met een klassieke penning die zich als een beeldverhaal laat lezen, waarvoor de toon inmiddels in onze bespreking is gezet.

Eerst de gegevens. Deze vrije penning is in 2011 gemaakt, de uitvoering is in brons gegoten bij Binder en de doorsnede is 63 mm. De penning is mooi fors uitgevoerd en oogt als een kloek uitgevallen euromunt; het laatste wordt nog versterkt door het koperbruine patine. Op de voorzijde zien we de karakteristieke megalomane bankgebouwen, zoals we die (ook) in Amsterdam aantreffen. Rechts het ING-gebouw, links het Rabobank-gebouw. De andere twee gebouwen ken ik zelf niet, maar zijn ongetwijfeld van de AMRO-bank en de Fortis-bank. De banken komen uitdagend uit het fond naar voren, maar de toeschouwer wordt tot bezinning gemaand door het woord crisis. Het grappige is dat de plaatsing in het ronde cirkelvlak de gebouwen enigszins uit het lood doet staan en dat versterkt de gedachte van een crisis. Ze staan broederlijk bijeen en dat past omdat ze allemaal partner in crime zijn. Mogen de gebouwen dan duiden op een wereld die op zijn grondvesten schudde, de keerzijde van de penning vertelt het verhaal van de bankier. Het geld, in vele muntsoorten, puilt uit zijn zakken. Hij heeft zijn ziel aan de duivel verkocht, waardoor hij zijn gezicht heeft verloren en nu met een onpersoonlijk Euro-teken verder door het leven moet. Over de houding van de handen heb ik lang zitten dubben. Zou hij zijn hoofd beschermen tegen de maatschappelijke kritiek, of is hij bang dat de berg boter van zijn hoofd rolt. Of, laatste mogelijkheid, zou hij

toch nog een gevoel van gêne kennen? Ter linkerkzijde zien we het karakteristieke strepen patroon dat we kennen van de muntzijde van de euromunten. Je zou er wat mij betreft ook een staafdiagram in mogen zien dat de gestegen AEX-koersen in beeld brengt. Een geslaagde penning die aan het denken zet en bovendien refereert naar haar oorspronkelijke relatie met de munt.